



# И ШТРУМПФЕТА ЈЕ РАДИЛА У КОШТАНИ

ДАН СА ПОПИСИВАЧИМА

И поред многобројних проблема који их муче, Врањанци су радо отварали врата и ћаскали са својим суграђанима који су имали ту срећу да зараде који динар на послу који држава организује на сваких десет година

Након тродневне инструктаже за пописиваче за евиденцију домаћинства и станова, 50 инструктора и 374 пописивача, на територији града Врања и општине Врањска Бања, „бацило“ се на посао. Посао је, кажу пописивачи, био одговоран, напоран али истовремено и занимљив. И, што је најважније, солидно плаћен – могло се сакупити до 30.000 динара. Пописивачи су углавном млади људи са вишом или високом стручнол спремом и обавезно са читким рукописом и са једном групом њих екипа „Врањских“ провела је један дан.

## СНЕЖАНИН ДРУГИ КРУГ

Снежана Петруновић (32) из Врања завршила је Биолошки факултет. Нашли смо је у Првој месној заједници „4.јули“. Она је била задужена за пописне кругове 0215 и 0029. Други пописни круг јој је додељен „на испомоћ“ јер је први завршила пре рока. Пријавила се за пописивача зато што последње три године интензивно трага за послом који, чини јој се, није ни на видикоу.

–У Врању нема никакве шансе за послом. Тражим посао интензивно већ три године. Изгубила сам наду да ћу га у Вра-



њу и наћи. Можда ћу потражити посао у неком другом граду. – каже Снежана.

Након температуре од 30 степени, уследило је за викенд хладније време. Променљиво, киша, сунце, седам степени на целзијусовој скали. Пошли смо у обилазак домаћинства Прве месне заједнице. Занимало нас је колико је времена потребно за попис једног домаћинства, колико се домаћинства у просеку попише за један дан, како се људи понашају када на врата зазвони пописивач?

Стигли смо у Илинденску улицу, односно улицу Филипа Филиповића. Зазвонили на врата професорима који су нас и пописивача љубазно, примили у своју породичну кућу, али нису желели да се сликају за новине из, како кажу, личних разлога. Током разговора испоставило се да се њихова кућа не води на Илинденску, или Филипа Филиповића како би по логици ствари и ситуацији на „терену“ требало да буде, већ на улицу Партизански

пут, под истим бројем као и једна стамбена зграда. Дакле, бројеви станова у Катастру не поклапају се са бројевима станова на терену.

Снежана је, уз осмех за петнаест минута попунила пописнице за све чланове тог домаћинства.

Настављамо даље. Одлазимо до куће поред ове у којој смо били. Дакле, Илинденска улица и породица Јовановић. Врата нам отвара госпођа Јовановић. Пењемо се уз степенице прекривене плавом стазом до првог спрата. У дневном боравку са кухињом дочекују нас домаћин и троје деце. Уз мирис домаћег огња и тек испечених семенки, Снежана разговара са члановима породице.

## ХОНОРАР КАО МОТИВ

На столу велике црвене јабуке из домаће производње, на зиду наранџасти шпански зид и породичне слике, на кревету прекривачи са карнерима...и једна топла породична атмосфера. У овој породици ради само супруг. Сналазе се како знају и умеју али им то сналажење олакшава имање на селу из којег су се доселили пре више од десет година.

–Кућа је изграђена 1999. године – одговара домаћица Јовановић док син скакуће по соби желећи да се слика за новине и постављајући оцу питања у вези школског задатка.

–Следеће питање тиче се националне припадности. Знате да по Закону ви у вези овог питања не морате да се изјасните...- наставља Снежана.

## ИСКУСТВО

Кроз разговор са Снежаном сазнали смо да није имала проблема приликом пописа становништва, није било бојкота пописа ни непријатних ситуација. Она у просеку обиђе око 20 домаћинства од девет часова изјутра до 14, а онда од 17 до 20 часова. Како каже, поштује паузу за одмор и ручак. Питали смо је како коментарише ситуацију у граду након пописивачког искуства?

–Незапосленост је велика. Очекивала сам да смо образованији, али мислим да и за то има објашњења. Млади гледају родитеље и своје пријатеље са завршеном високом школом који не могу да нађу посао, па није ни чудо што након средње школе неће да се школују даље. Домаћинства су углавном са више породица. Уколико се дете ожени или уда остаје са родитељима јер нема могућности за самостални живот. Није ни редак случај да оба родитеља не раде, као ни тај да особе старије од тридесет година немају породицу још увек – каже Снежана.

Настављамо даље, до породице Анђеловић у улици Пере Мачкатовца. Плац и кућа ограђени су металном оградом, али где ући намеће се питање...Добро је, снашли смо се, ту су мала метална вратанца. Да ли ће бити неког код куће?

Пролазимо избетонираном стазом. Са једне стране налази се метална ограда од суседне куће, а са друге башта у којој имљ и цвећа и воћа. Кућа је велика и има неколико улаза. На која врата закуцати? Кад ето је госпођа Милунка. Седа коса, широк осмех и „ситне“ очи прво је што смо приметили. Љубазно нас „спроводи“ до кухиње. Снежана седа за сто поред којег се на зиду налази вез у лику Штрумпфете и слика једне од две Милункине унуке. Милунка је па-

вршио је Правни факултет у Новом Саду. Будући да није нашао посао у струци пријавио се за пописивача. Горан је задужен за пописни круг 0039 - Палестина. Хонорар је главна Горанова мотивација за посао. Са Младеновићем смо се задржали само на разговору јер нико од чланова домаћинства које је он пописивао није желео да се „појави“ у „Врањским“.

-Нисам могао да нађем никакав ни привремени ни стални посао. Хонорар је мотивација. У почетку су људи били неинформисани али већ након два дана ситуација се променила. У делу града који сам ја пописивао углавном у једној згради има више породица. Мој радни дан траје од десет сати ујутру када кренем, без паузе, до осам сати увече. У просе-

**Син има 23 а ћерка 26 година. Нигде не ради нико од нас. Код нас има деце која имају могућност да уче, али прекидају да би се запослили**

Новица Идић



Немамо, ал' смо сложни: породица Идић

жљиво слуша и одговара на питања и даје детаљније одговоре од потребних.

-Радили смо у Коштани и остали смо без посла сви. Тешко је, стварно је тешко. Ми смо пензионери. Син не ради нигде. Унуке су ми златне. Старија завршава фармацију – прича Милунка.

-Колика је површина ове кухиње – прекида Снежана

Након што смо се „натенане“ испричали са Милунком настављамо даље.

Горан Младеновић (31) из Врања за-

ку, дневно обићем око 15 домаћинства. – Каже Младеновић.

Јелена Кадријевић (24) има завршену средњу економску школу. У овогодишњем попису обављала је посао додатног пописивача за пописну област Горња Чаршија.

-Више домаћинства живи у једној згради, а по седам чланова у просеку. Људи су били љубазни, нудили су нас кафом и соковима. Ситуација је по питању образовања боља него што је била, али је

## СКОРО 80.000

Како је саопштено на конференцији за новинаре градске Пописне комисије, у Врању и Врањској Бањи, до 11. октобра пописано је 78.920 грађана и 29.745 домаћинства. Пописивачи су били у обавези да комплетирају предвиђене пописне обрасце до среде 12. октобра. У попису становништва и имовине на територији Врања и градске општине Врањска Бања учествује 50 инструктора и 374 пописивача.

тешко када је запошљавање у питању. Једва да по један члан домаћинства ради негде. Мени је овај посао био занимљив највише због добре комуникације коју сам остварила са људим – Јеленини су утисци након завршеног пописа.

## ИМА НАС ДОСТА

У Горњој Чаршији смо обишли породицу Идић. У уској Делиградској улици, између много уских и буквално „слепљених“ кућа ушли смо у породичну кућу Идића. Затекали смо их на ручку, у веселој кућној атмосфери. Док су жене радиле, чистиле, постављале и подизале послужење са стола, мушки део породице био је задужен за добру атмосферу. Нудили су пиће, разговарали са нама врло искрено а свака друга реченица била је шала везана за њихов не баш сјајан економски положај. У соби од отприлике 16 метара квадратних било нас је око два наесторо,на два кауча и неколико столица око стола за ручавање. На полицама у „челу“ собе примећује се пуно украса, посуђа, породичних слика.

- Син има 23 а ћерка 26 година. Нигде не ради нико од нас. Код нас има деце која имају могућност да уче, али прекидају да би се запослили. Ми смо заостали зато што наш народ није запослен. Свако наше дете иде у школу и заврши и средњу и где после да иде даље, кад нема посао. Главни проблем је новац. Овај попис што раде је добар само да се види колико има Рома, колико Срба и осталих, али ништа друго. – прича Новица Идић (46).

Из куће су нас испратили поздравима и са осмехом, сви заједно, сви до једног.

Сања Величковић